jsou proto jako takoví povinni, škodu z jejich nedbalého jednání jiným osobám vzešlou z vlastních prostředků nahraditi. Přišlo by proto obžalovaným promlčení k dobru jen, kdyby bylo prokázáno, že »podle své možnosti«, pokud to jejich majetkové poměry dovolují, škodu nahradili nebo nahraditi se pokusili (rozhodnutí vídeňského nejvyššího soudu čís. 3925, 3997 sbírky trestních rozhodnutí svazek XIV. a XV., Löffler čís. 271). Tak se stěžovatelé nezachovali. Zjišťujeť nalézací soud, že obžalovaní ani sami netvrdili, tím méně prokázali, že nahradili škodu neb aspoň nabídli náhradu škody jejich činem způsobené. Tím, že společnost »Eden« nabízí vyrovnací kvotu 10%, nebyla obžalovanými škoda nahrazena, neboť škoda spočívá právě ve ztrátě zbývajících 90%. Nepřichází proto stěžovatelům, pokud jde o přečin podle § 486 čís. 1 a 2 tr. zák. k dobru promlčení a dovolávání se důvodu zmatečnosti čís. 9 b) § 281 tr. ř. není v tomto směru opodstatněno. Bylo proto zmateční stížnosti obou stěžujících si obžalovaných zavrhnouti jako bezdůvodné, pokud napadají výrok, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle § 486 čís. 1, 2 tr. zák.

Naproti tomu nelze zmatečním stížnostem upříti oprávnění, pokud uplatňují tento zmatek ve směru přečinu podle § 486 a) tr. zák. Přečin nedostatečného vedení knih dlužníkem jest ve své podstatě deliktem ohrožovacím a proto pojmově nepředpokládá, že závadným jednáním, pokud se týče opomenutím byla způsobena škoda (srov. Bartsch-Pollak kom. 1917, II. sv., str. 551). Z toho plyne, že tento přečin nelze vzhledem k této jeho povaze zařaditi mezi trestné činy, při nichž náhrada škody po rozumu § 531 tr. zák. jest podmínkou promlčení, a že nalézací soud použil zákona nesprávně (čís. 9 b) § 281 tr. ř.), vyloučiv i tu promlčení z téže úvahy jako u přečinu podle § 486 čís. 1, 2 tr. zák. Jelikož u všech obžalovaných od doby, kdy počalo promlčení (u stěžovatelů Aloisa V-y a Františka N-o ode dne 15. března 1922, kdy vystoupili ze společnosti »Eden«, u ostatních spoluobžalovaných podle zjištění rozsudku ode dne 9. října 1922, kdy byl podán návrh na zahájení vyrovnacího řízení) do dne, kdy bylo učiněno trestní oznámení, do 26. dubna 1923, již uplynula tříměsíční promlčecí lhůta (§ 532 tr. zák.), bylo nalézacímu soudu zkoumati a zjistiti, zda tu jsou též ostatní podmínky promlčení podle § 531 tr. zák. To se nestalo a proto nezbylo, než ohledně obžalovaných zrušiti jako zmatečný výrok, jímž byli uznáni vinnými přečinem podle § 486 a) tr. zák., a v důsledku toho i výrok o trestech, jakož i výroky s tím související, a podle § 288 čís. 3 tr. ř. věc vrátiti soudu prvé stolice, by ji v uvedeném směru znovu projednal a rozhodl.

Čís. 3003.

Přečin podle § 486 a) tr. zák. jest deliktem ryze pořádkovým; k jeho skutkové podstatě nenáleží, by z něho vzešlo poškození věřitelů; doba, kdy vyšly na jevo jeho škodlivé následky pro věřitele, nemá významu

v otázce promlčení; podmínky § 531 a), b) tr. zák. nemohou tu podle povahy věci přicházeti v úvahu; promlčecí doba činí tu tři měsíce.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1927, Zm I 694/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 14. října 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 486 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku odsuzujícím obžalovaného pro tento přečin, jakož i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a věc vrátil krajskému soudu v Chebu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnosti nelze upříti oprávnění, pokud se dovolává důvodů zmatečnosti podle § 281 čís. 9 b) tr. ř., vytýkajíc rozsudku, že rozhodl právně mylně v otázce promlčení trestnosti. Nalézací soud vyloučil promlčení jednak z toho důvodu, že obžalovaný sám doznal nepřetržité trvání svého trestného činu, pokud se týče jeho předpokladů, t. j. trvalého nepořádného vedení knih (nevčasného sestavení předepsané bilance), jednak z toho důvodu, že trvání trestného činu do poslední doby jest i tím prokázno, že právě v poslední době vyšly najevo škodlivé následky trestného činu pro třetí osoby, pro věřitele, a obžalovaný nebyl a není s to, by je zcela odstranil. Pokud se týče druhého z uvedených důvodů, dulžno připomenouti, že přečin podle § 486 a) tr. zák. jest podle své povahy deliktem ryze pořádkovým, a že k jeho skutkové podstatě nenáleží, by z něho vzešlo poškození věřitelů, a že tedy doba, kdy vyšly na jevo jeho škodlivé následky pro věřitele nemá v otázce promlčení významu. Po této stránce jsou tudíž úvahy rozsudku právně pochybené. Pokud jde o prvý důvod, z něhož nalézací soud vyloučil promlčení trestnosti, trpí rozsudek neúplností, která se týká okolností s hlediska § 281 čís. 9 b) tr. ř. pro posouzení věci rozhodných. Promlčecí doba při přečinu podle § 486 a) tr. zák. činí podle § 532 tr. zák. pouze tři měsíce. Avšak nalézací soud nezjistil vůbec, do které doby spadá trestné opomenutí, jehož se obžalovaný dopustil, zejména nezjistil přesně, do které určité doby opomenutí to trvalo a kdy přestalo. Mimo to neobíral se vůbec otázkou, jakým procesním úkonem a v které době nastalo přerušení promlčení, a zda byla splněna podmínka promlčení podle § 531 c) tr. zák., neboť podmínky § 531 a), b) tr. zák. nemohou tu podle povahy věci přicházeti v úvahu.

Čís. 3004.

Zmateční stížnost vrácenou jen k připojení podpisu advokáta nelze doplniti podáním, lišícím se obsahově od oné zmateční stížnosti (§ 1 čís. 3 nov. z roku 1877).

(Rozh. ze dne 10. prosince 1927, Zm II 426/27.)